

**Postanowienie z dnia 29 marca 1994 r.
III PO 3/94**

Do rozpoznania roszczenia za stosunku pracy dyrektora zespołu ekonomiczno-administracyjnego szkół, powołanego na to stanowisko przez kuratora oświaty i wychowania właściwy jest sąd pracy.

Przewodniczący SSN: Janusz Łętowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Andrzej Wróbel, przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości: Genowefa Glińska, przedstawiciel Ministra Edukacji Narodowej: Andrzej Barański,

Kolegium Kompetencyjne przy Sądzie Najwyższym, przy udziale prokuratora Janiny Antosiewicz, po rozpoznaniu w dniu 29 marca 1994 r. na posiedzeniu jawnym sprawy z wniosku Kolegium Odwoławczego przy Sejmiku Samorządowym Województwa Opolskiego o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego między Kolegium Odwoławczym [...] a Sądem Rejonowym w Prudniku o roszczenie z tytułu rozwiązania stosunku pracy,

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić, że do rozstrzygnięcia roszczenia Kazimierza W. o odszkodowanie w związku z naruszającym prawo rozwiązaniem umowy o pracę właściwy jest Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Prudniku.

U z a s a d n i e n i e

Kolegium Odwoławcze przy Sejmiku Samorządowym Województwa Opolskiego zwróciło się (za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości) do Kolegium Kompetencyjnego przy Sądzie Najwyższym o rozstrzygnięcie negatywnego sporu o właściwość w następującej sprawie:

Kazimierz W. wystąpił z pozwem o odszkodowanie za nieprawidłowe rozwiązanie umowy o pracę. Powód był dyrektorem Miejskiego Zespołu Ekonomiczno-Administracyjnego Szkół w G. i na to stanowisko został powołany przez Kuratora Oświaty i Wychowania w O. w dniu 1 stycznia 1991 r. pismem z dnia 17 grudnia 1990 r. W dniu 31 grudnia 1990 r. otrzymał jednak pismo z Zarządu Gminy w G. odwołujące go z tego stanowiska i rozwiązujące umowę o pracę z dniem 31 marca 1991 r.

W dniu 14 grudnia 1993 r. Sąd Rejonowy w Prudniku postanowił przekazać sprawę do rozpoznania Kolegium Odwoławczemu przy Sejmiku Samorządowym Województwa Opolskiego w Opolu. Sąd wywiódł w uzasadnieniu postanowienia, iż burmistrz odwołując powoda ze stanowiska działał w zakresie spraw własnych gminy, przeto jego pismo jest decyzją administracyjną w sprawie indywidualnej, a zatem pozew powoda należy traktować jako odwołanie od decyzji administracyjnej. Droga sądowa zaś w tym zakresie jest z mocy art. 69 k.p. niedopuszczalna.

Kolegium Odwoławcze nie godząc się z powyższym stanowiskiem Sądu, stwierdziło, że przedmiot żądania powoda należy do zakresu prawa pracy, zaś art. 69 k.p. mimo wprowadzenia ograniczeń nie wyłącza drogi sądowej.

Kolegium Kompetencyjne rozważyło, co następuje:

Sprawa niniejsza nie jest pierwszą sprawą dotyczącą konfliktów kompetencyjnych na tle stosunków pracy z powołania. W dniu 7 stycznia 1994 r. Kolegium Kompetencyjne rozpoznając sprawę o sygnaturze III PO 21/93 zajęło w powyższym przedmiocie wyraźne stanowisko, a obecny skład orzekający nie znajduje podstaw, by od tego stanowiska odstąpić.

Stanowisko powyższe oparte zostało na założeniu, iż pogląd o niedopuszczalności drogi sądowej w sprawach sporów na tle stosunków pracy z powołania jest nieprawidłowy. Roszczenia z niego wywodzone są roszczeniami ze stosunku pracy i rozpatrywane są przez sądy powszechne. Dla wyłączenia drogi sądowej w tych sprawach niezbędny byłby przepis szczególny (art. 2 § 3 k.p.c.). Takiego przepisu brak odnośnie roszczeń wynikających ze stosunku pracy powstałego wskutek powołania. W szczególności za taki przepis nie może być uznany art. 69 k.p. wyłączający przy takim stosunku pracy stosowanie przepisów regulujących rozpatrywanie sporów ze stosunków pracy w części dotyczącej orzekania o bezskuteczności wypowiedzeń, odszkodowaniu przewidzianym w razie wypowiedzenia umowy o pracę i o przywróceniu do pracy. Przepis ten oznacza bowiem jedynie wyłączenie materialnoprawnych roszczeń o uznanie odwołania równoznacznego z wypowiedzeniem za bezskuteczne, o odszkodowanie przy takim odwołaniu i o przywrócenie do pracy, a nie wyłączenie drogi sądowej dla ich dochodzenia. Kwestia ta, po nowelizacji kodeksu pracy i kodeksu postępowania cywilnego dokonanej ustawami z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rozpoznawaniu przez sądy spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 20, poz. 85) oraz o zmianie ustawy - kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 20, poz. 86) nie budziła w orzecznictwie żadnych wątpliwości. Przykładowo można wskazać tutaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1990 r., I PRN 29/90, (Służba Pracownicza 1991 nr 2 s. 21, OSP 1991 z. 5 poz. 126, OSP 1992 z. 12 s. 50), czy uchwałę składu siedmiu sędziów tego Sądu z dnia 24 listopada 1992 r., I PZP 55/92, (OSNCP 1993 z. 7-8 poz. 116).

W tej sytuacji należało uznać, iż stanowisko Sądu Rejonowego zajęte w wyżej cytowanym postanowieniu z dnia 11 grudnia 1993 r. jest nieprawidłowe, a właściwym do rozpoznania orzeczenia wnioskodawcy jest Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Prudniku. [...].

=====